

číslo:

15.

NEPRODEJNĚ!

JIŽAN STORY

Když jsme před nějakým časem drželi v ruce nulté číslo nové JIŽNÍ STEZKY, perzekuovaného a na léta umlčeného časopisu, věřili jsme, že v této nové době budou mít opět budějovičtí trampové / a nejen oni / opět svůj časopis. Nakonec ale vše dopadlo úplně jinak. Prudký nárůst cen papíru, typografických služeb a v neposlední řadě i daň uvalená vládou na všechny tiskoviny zapříčinilo to, že stávající redakce nebyla schopna celý projekt finančně dotáhnout do konce. Slibně se rozvíjející myšlenka byla tak odsunuta na slepou kolej... A nám to nedalo, abychom si nezavzpomínali, jak jsme s článkem, mládí vlastního, se sami před lety nesměle pokoušeli suplovat nedostatek podobných periodik zde na jihu. Padly bariery cenzury a nikdo už nemusí překonávat byrokratické metody schvalovacích postupů jako tehdy, kdy to všechno v r. 1983 začalo...

Byly to ještě doby "temné totality", kdy přišel kamarád O.L.I. z T.O. Satan, se zajímavou myšlenkou. Z nedostatku trampských tiskovin v jižních teritoriích - a nejen zde - se pokusit vydávat trampský časopisek. Neváhal a dal se do soustavné agitace v mateřské osadě, aby pak posléze systémem kapek dopadajících na hlavu odsouzencovu, svůj záměr prosadil. Po bouřlivé a památné debatě v osadním saloonu se mu pro tento experiment podařilo získat část členů. Zakládající okruh s ním tvořili ještě Běda a Jožin. Ti po večerech zoufale bušili do psacích strojů, rozšiřující tak počet výtisků. A když už se krátil dech a ubývaly síly, vypomohly kamarádky Jitka a Fína. Především zásluhou poslední jmenované získal později časopis i / byť primitivní / grafickou úpravu. Původní představa vydávat Jižana každé dva měsíce se ukázala být pro samizdatový plátek takto šířený, příliš velkým soustem. Tak jsme tedy přešli na formu čtvrtletníku. Již v samých počátcích jsme museli řešit zdánlivě neřešitelný problém. Každý časopis má totiž svůj název, titul, jež je vyjádřením úmyslu, se kterými je vydáván. Nakonec zvítězil návrh, který byl stručný a v podstatě vystihoval to, o co nám šlo především. Totiž být časopisem jihočeských trampů. Proto JIŽAN. Nic na tom nemění fakt, že v současné době se tohoto názvu zmocnili budějovičtí republikáni, kteří jej během krátké doby dokonale zprofanovali a zdiskreditovali. Je pravdou, že neváhali a spěchali si dát tento název zaregistrovat a v případné soudní při by se vážky soudní "spravedlnosti" přiklonily k jejich straně. Leč pro nás mluví právo morální a to je pro nás směrdatné. Proto také tento navazující časopis ponese i nadále původní titul.

S přibývajícím čísly původního Jižana se stabilizoval i okruh dopisovatelů a přispívatelů. Po oprášení archivu se nám vyhoupla především tato jména: Sumec, Smrček, T.L.A.P, Hanka, Habeš... a mnozí další. Jak již bylo naznačeno, první číslo vyšlo na přelomu roku 1983/84 v počtu cca 30 výtisků. Později se náklad rozšířil až na 70 ks. Pro velký zájem nebylo možno

uspokojit každého jedince a tak se posléze posílalo po jednom výtisku na osadu. Působnost Jižana pak zasahovala od jižních, přes západní Čechy a Prahu až po brněnský okruh. Zde všude se podobné časopisy vydávaly a jejich tvůrci s námi navázali kontakt, který časem přerostl i ve spolupráci / Vosí řeka, Letokruhy, Tam-tam.../ Vydavatelská činnost se po několik let úspěšně rozvíjela, ALE... přestože byl Jižan určen pouze pro interní okruh kamarádů, "záhadným" způsobem se o jeho existenci dozvěděli přátelé z LANOVKY, jež nám pak bodře navrhli spolupráci. Že prý můžeme využít jejich tiskárny a oni by se na oplátku postarali o distribuci na případně námi dodané adresy. Po tomto přátelském pohovoru jsme zvažovali nad svým dalším osudem a s těžkým srdcem rezignovali na další šíření tohoto trampského bulletinu. Již rozpracované patnácté číslo z jara 1987 se tak mezi čtenáře již nedostalo.

Jak roky šly, časy se obrátily k lepšímu. Firma "Lanovka" zkrachovala, i my jsme se změnil. Ale chuť do podobné práce nás neopustila. Byli jsme a budem, psali jsme a budem! Chtěli bychom navázat tam, kde jsme byli nuceni násilím ukončit. Proto i toto číslo navazuje na již započatou číselnou řadu a na jeho stránkách se seznámíte i s částí příspěvků, které se mezi vás již před lety nedostaly. Věříme, že vás Jižan zaujme tak jako dříve a zrovna tak, nebo ještě lépe a více nám zachováte přízeň a zaplavíte nás svými příspěvky. Případným zájemcům o tuto činnost jsou redakční dveře otevřeny dokořán...

S P O J E N Í

Petr Veselý
Bořivojova 4
Č. Budějovice 37006

Pavel Schuster
~~Bořivojova~~ Pražská 81
Č. Budějovice 37000

Z HISTORIE ZNÁMÝCH I NEZNÁMÝCH

Prvopočátek českobudějovické osady ZLATÁ KOTVA musíme zasadit do prostředí plzeňského učiliště o.p. Skoda, kde se připravovala spousta jihočechů na své budoucí povolání v českobudějovické, nově vznikající Skodovce. Mimochodem - zde vznikla i celá řada dalších osad z jihu a sem se datují i začátky trampování řady dnes známých postav nejen z trampského, ale i hudebního světa. Na jihočeském kempu, pod skálou Ráček na Malší u Velošina, pak byla v roce 1963 založena osada, která si dala do znaku symbol naděje a jistoty. Původní sestavu tvořili Viki, Vili, Gody, Harry, Mikki a Dan, který jediný nepocházel z jihu. Později se přidal Míša. Kluci byli silně poznamenáni čtením Setona, Foglara, Kiplinga

a tak i zásady, osadní kředo a vůbec veškeré dění bylo ve znamení vznešených a čestných ideálů, takže se víceméně podobalo skautskému stylu. Plnili se bobříci, na vandrech byla zavedena prohibice / ta se ovšem později už neudržela/, při potlachu byla zavřená hospoda anebo dohodnutý prodej pouze nealkoholických nápojů. Jezdilo se blavně na jih a vezmeme-li v úvahu, že tehdy ještě nebyly volné soboty a tudíž bylo k dispozici pouze sobotní odpoledne a neděle, nebylo to zrovna časově jednoduché. Z fleků, kam se hodně jezdilo, jmenujme alespoň Náhodu / která se stala i místem potlachů Zlaté Kotvy/, Velešín / Leopardí údolí/, Dívčák, Výheň, Stropnici, Pašínovice, Plavo, Židárnu, Klet, Rozděraz / kde měli trampové v té době pronajatý starý statek/, Švarcavu, Říšky, Soví řeku, Dobronice, ale také okolí Plzně - Zaječák, Zdemyslice, Štřela, Pňovany, Gudštejn apod.

Protože kempy nebyly výhradním teritoriem jedné osady, docházelo k setkáním s dalšími jihočeskými osadami např. Hvězda Jihu, Jižní tornádo, Wyoming, Měsíc, Atlanta, Stříbrné jezero, Zlatý déšť, Racék, Maják, Černý sup, Sumci, Oscawa, Saskatoon, Gold River, Tuláci šumavy, Tuláci jihu, ale i s osadami z Jihlavy, Prahy, Plzně, Děčína ap. Na velikonoce se obvykle dělala Vydra, velké vandry byly např. do Prachovských skal, na Lipno, na Moravu - prostě různé a to nejen po vlastech českých.

Na jaře 1964 se k osadě přidala Hanka, která dosud jezdila jako samotárka a v témže roce byla ještě do osady přijata při slavnostním ohni na velešínském kempu. /její příspěvek viz na dalších stránkách tohoto čísla/. Na velkém vandru v Prachovských skalách se osada setkala s jakýmsi Unkasem, který mladé trampíky zcela zbláznil řečmi o mohutném severočeském trampském sdružení, čítajícím snad tisíce čundráků, jehož měl být ~~hlavou~~ údajným šerifem. Pozval osadu / ale i další trempy / na mohutnou děčínskou slezinu, které skončila fiaskem nejen díky malému počtu sešlých kamarádů, ale i velkému počtu příslušníků SNB a zejména naprostou absencí velkého Unkase, který přý odjel na Slovensko oženit se. Takže mezitím vyvíjená snaha zformovat osady jihu do podobného maxispolečenství s názvem S.T.O.J. /Spojené trampské osady jihu/, utrpěla velkou trhlinu. Nicméně řada osad, s nimiž Zlatá kotva navázala užší kontakt, se i nadále držela pohromadě a vyjížděla společně ven. Pravdou je, že poměrně velké společenství lidí spojovalo nejen pouto společných vandrů, ale scházeli se i přes týden, společně slavili rozličné svátky, narozeniny, silvestry, ale i třeba první den výplaty. Samostatnou kapitolou by mohly být potlachy Zlaté kotvy, které se odehrávaly na Náhodě a byly vždy perfektně připravené, včetně dohody s místními orgány a s neobvykle dlouhými výherními plackami. Vždy byly velice bohatě navštívené a každého z těchto potlachů se účastnil mimo jiné také tehdejší trampský šerif pro jihočeský kraj Gody, který si liboval v nařízené prohibici.

Na velikonoce se tradičně jezdilo na Vydru, v roce 1966 pak na Hamr a Hrádek u Tábora, rozšiřoval se okruh působnosti a dosažitelnosti míst a tím i okruh kamarádů a osad. V téže době se začaly objevovat první pořady trampských písní v pódiovém provedení, které si osada ujít nenechala a to nejen v ČB, ale i v Písku, Týně n. Vltavou ap. Na počátku roku 1965 byl přijat do osady další člen - Rochně, později pak Mirda a Rolf /Ivo/. V průběhu let se složení osady

částečně změnilo. Hanka odešla do Plzně, kluci pak naopak po návratu ze z Plzně na vojnu a po návratu z vojny začalo vše nanovo. Změnil se styl ježdění, rozšířily se možnosti díky volným sobotám a také díky financím, kluci postupně vstupovali do stavu manželského, parta se rozšiřovala o jejich ženské protějšky, ale i o další kamarády se společnými zájmy. Osada dosud existuje, koná své pravidelné sleziny v jedné bu-
dějovické hospodě, tráví společné dovolené, jezdí na vodu, podniká rozličné akce, i když už ne přímo jako Zlatá kotva, ale jako dobrá parta lidí, kteří z této osady vzešli.

zpracovala HANKA

Kupředu

Snad každý člověk se rád vrací do míst, která má rád. Přinášíjí mu potěšení, pocit blaženosti, obohacují jeho duševno o chvíle poznání,

jež může moudrá matka příroda poskytnout. Jaké je však rozčarování, když lidé musejí opustit ten koutek rodné prsti, kde po léta žili, milovali se a také umírali. Lidová moudrost praví: "Starý strom nepřesadiš." V našem případě stromy nikdo nepřesazoval. Byly postupně vykáceny. Smutný je pohled na zdevastované, kdysi malebné kraje. Se stromy odešla i lesní zvěř. Úrodná pole se proměnila v měsíční krajinu a zpěv ptactva nahradil nepříjemný hluk těžkých strojů. Skromná víska se změnila v kolonii betonových bungalovů...

To vše je současnot. Ale uvědomujeme si, co nám za pár let řeknou naše děti....?

Ferry

VZPOMÍNKA

... Tak jako každý rok jsem se z Malé Skály přes Soušky dotápal pod Kozákovský hřeben, sednul ke staré hospůdce a koukal do krajiny. Trosky se koupaly v slunečním oparu, borko bylo opravdu nesnesitelné - rychle se schovat dovnitř. Šlapat ve vedru, kdy slunce sálá nejvíc by přece jen nemuselo dopadnout nejlíp. A pak se zase šourám dál. Na krajinu padl stín, blížil se poávečer a pod nohama hřebenovka. Pohled dolů je překrásný, očím se zjeví celý zdejší kraj. Patou pohorek dolují kousek achátu, sešeřilo se a já konečně dorážím na vrchol Kozákova. Mizím pod svah...

Ulehnul jsem s rukama za hlavou a sledoval stmívání... dole se rozsvicovaly Semily a tam vzadu, jak zapomění, tečka po teče, jednotlivé chaloupky v horách a ta silnice...

Jako svatojánské mušky, ale ne, ne, člověk je tak sám... Usmívám se, protože to všechno teď patří jen mě. Sám se svým kouzlem... Všechno malé je tak velké... je to sen, kolik myšlenek projde hlavou člověka...

Odjíždím zlatým vozem hvězd... víčka se pomalu zavírají... přichází spánek....

MAJK

hudba:

Zdeněk Svoboda - Kodýtek

text : Hanka Hosnedlová

SLZY

LOUČENÍ

Handwritten musical score for the song "Slzy" (Tears). The score is written on six staves of music paper. The key signature is two sharps (F# and C#), and the time signature is 3/4. The lyrics are written below the notes, and chords are indicated above the notes. The lyrics are:

AŤ TĚ KROKY VE-DOU KAMKOLI VŽYCKY NÁSLEDU-JÍ NÁVRATY AŤ PROSTĚ
JSOU ČI NIKOLI NA SRDCE LEPI ZÁ-PLA-TY VŽYCKY ZBÝVÁ JEN LOUČENÍ A NÁVRAT
OD NĚKUD NĚKAM JEN STISKY RUKOU SLOVA POSLEDNÍ A JĀ ČEKĀM STĀLE ČE-
KĀM VŽDY JEN SLZY V OKU ZA-VÍRĀŠ A TICHĚ SBOHEM NAPODRĀŽCE BOT
VŽDY, ODĀM ODĀM KUS Z TEBE U-MÍ-RĀ LOU-ČE-NÍ JAK KĚŽEK VLINCE-NŮT

R. 1989

Nachomejt jsem se k tomu obrázku úplnou náhodou - při cestě na svojí chajdu. Ona stála opřená ve strom a vo vo kus dál, nakloněnej nad zkalenou vodou studánky, něco upřeně pozoroval.

Když jsem zahalekal svoje ANOJ, překvapeně sebou trhnul a odvrátil. Nakonec přece jen chytil balanc, zamžoural proti zapadajícímu slunci a něco zabručel. Snad to měl bejt pozdrav. Pokejvnul jsem bradou směrem ke studánce: "Co tam hledáš?" Jen mrzutě mávnul rukou a pohupoval se na nejistých nohách. Viděl jsem, že z něj víc nedostanu a tak jsem přehodil veksl rozmluvy a votočil se ke stromu: "To je tvoje?" "Co?" vobrátil ke mě kalný voči, v kterých se mihnul záblesk pocho-

pení. "Jo, nojo, stará..." Pomalým krokem se dovláčel ke stromu a zved jí do náruče. Byla popraskaná, s nečitelnýma nápisma, ale něčím nepochopitelným mi blízka. Zdálo se mi, že tu malou, nevzhlednou kytaru odněkud znám. Ale vočkud? Něco, jako malá rybička ťuklo vo napjatej vlasce mýho tápání. Už už jsem si myslel, že na to přijdu, ale zase všechno zahalila šedivá mlha dávno zasunutých prožitků. "Vočkud jí máš?" zeptal jsem se myslitele v zeleným mundúru, kterej zatím široce rozkročenej mě pozoroval bez jakýhokoliv výrazu. Udělal pár kroků směrem ke mě a teprve teď jsem si uvědomil, že je nalitej jak brok. Chvíli mu trvalo, než našel jazyk správnou

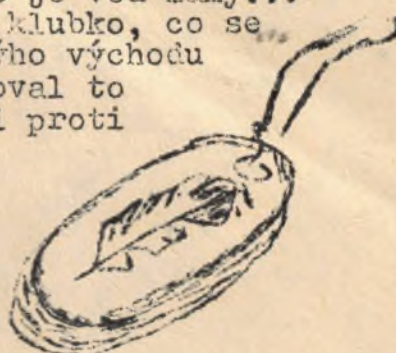
polohu a pak zahučel skoro nerad: "Ále, to je vod mámy..."

Opakoval jsem po něm ve snaze rozmotat to klubko, co se mi dělalo v blavě při hledání toho správného výchoďu z labyrintu minulosti. "Po mámč?" Považoval to zřejmě za nedůvěru, protože znovu vykročil proti mě a dokonce napřáhnul ruku v očekávání, že mu podám kytaru. Nepodal jsem mu jí. Jenom jsem se roztržitě probíral strunama. Ticho už trvalo příliš dlouho a tak jsem hodil další udičku votázky:

"Umíš na to hrát?" Pokrčil rameny a zavěsil svůj kalnej pohled do mýho vobličjeje.

"Trochu." Sice to mělo znít pohrdavě, ale vyznělo to spíš jako turečtina.

Kluk mě odpuzoval, ale něco mě furt zdržovalo, abych přišel tý záhadě na kloub. Sednul jsem si pohodlně pod strom, bál složil vedle sebe a přehrával si úryvky tichejch melodií. Měla bezvadnej zvuk. "Nojo, tohle máma taky hrávala," pokejval rozježenou hlavou a s naprostou převahou prezírajícího mládí. Jen tak mimochodem jsem se ho zeptal, kde je teď jeho máma, když von se zlupal jak doga. Ani se neurazil, jenom mávnul rukou, jako kdyby chtěl odpověď odehnat, ale pak jen procedil mezi zuby: "Tam..." a ukázal neurčitě směrem ke slunci. "Kde tam?" nedal jsem se odbejt. "No za velkou louží," procedil pohrdavě. "Emigrantka?"

POKRAČOVÁNÍ

"Ale ne," votráveně otočil hlavou. "Vona se tam vdala." "Do Ameriky?" "Ne, do Kanady." "A ty?" "No já zůstal tady u babky, vona už je stará. Asi jsem zaváhal, ale mě ten její kanadan lez děsně na nervy." "A kytara? Tu ti tu nechala?" "To přímo ne. Nechala tu skoro všechno. Řekla, že se nebude tahat se starejma krámama, že začne nový život."

Najednou měl asi pocit, že se moc rozpovídal, vobrátil se na druhý bok a ukázal mi záda - v parádě špinavý košili. "A co táta?" snažil jsem se znovu uchopit nit zapředeného rozhovoru. "Ale, toho jsem nikdy neviděl. Vodjel někam dřív než sem se narodil, asi už umřel. Vlastně ani nevím jak se jmenuje."

Trochu rozpačitě jsem upřel pohled na tu popsanou horní desku kytary a v tom jakoby do mě uhořel blesk - záclona se vodhrmula a já jasně viděl ten den, kdy jsem se loučil s Milenou na malým sroubku u Lužnice, kdy mne táhly dálky za lepším romantickým životem... Tehdy mi právě na tuble votřískanou a pomalovanou kytaru hrála poslední písničky s naivními, sladkobolnými textama. Psal jsem jí zpočátku ze všech těch velkejch betonovejch měst za oceánem, ale neodpovídala a od kluků jsem se dozvěděl, že honí kariéru - místo nějaké důležitý referentky jí stálo za zapomenutí. A pak jsem se vrátil - nějak mi nechutnalo pod sluncem druhý polokoule, špatně se mi usínalo bez stínu Šumavy. Zkrátka ověřil jsem si, že tam asi nepatřím. Ale ani pak se mi nepodařilo získat Milenu zpátky, asi by jí můj škraloup vadil - ostatně, co na mě bylo pro ní prospěšnýho? Nic, dočista nic, chlap bez majetku, bez perspektivy, chlap, kterej jí měl jenom rád. Poprosila mne tenkrát, abych jí nevyhledával a abych zapoměl. Chviloma se mi to i dařilo. Ale teď se mi to všechno vrátilo jako bumerang. Ještě zadělak nebyla Milena pro mne mrtvá.

"Kdy ses narodil?" zeptal jsem se toho sedmnáctiletýho individua, který zjevně nic netušilo z celý tý mý řeky vzpomínek. Řekl mi datum a já v duchu počítal a počítal. No - moh by to bejt můj syn a taky nemusel. Proč mi o tom Milena nikdy neřekla, nenapsala? Jasně - nebylo pro ni žádoucí mít dítě s emigrantem, konečně, mohlo by to pošpinit její i klukův kádrovej profil. To radši žádný táta ne? Anebo to nebyl můj kluk a jeho tátou je někdo docela jinej? Klidně by to tak mohlo i bejt. Kdo ví...

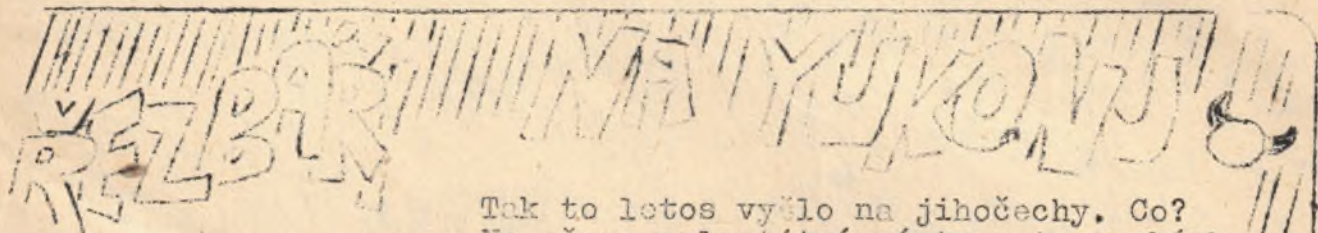
Chvilí jsem se mrskal ve svejch pochybnostech a pak zase čučel na toho nevábnýho, zarostlýho, špinavýho a nalitýho klacka, ve kterým možná koluje moje krev. Nebo taky ne.

A pak jsem se rozhod - ať je to jak chce, ten kluk někoho potřebuje nebo skončí v kriminále. Milena začala nový život tam odkud se já vrátil, najednou byla vochetná obětovat pro to všechno, i dítě. A já? Co já?

"Hele, sbal si saky paky, puďem ke mě na boudu a zejtra ti pomůžu vodstěhovat věci ke mě - mám docela slušnej bejvák. Chceš?" Čuměl na mě s hubou dokořán a pořád mu to jaksi nedocházelo. Teprve po hodné chvíli něco jako ANA bliklo na dně

jeho alkoholem volepenejch vočí. Pusa se mu zkrabatila a pak se zhoupla do vobloučku úsměvu. Bylo to k uzoufání - dojímal i popuzoval mě zároveň a to, k čemu jsem se před chvílí vhodlal, bylo na pováženou. Abych zabíhal stíny svých vlastních pochybností chlapácky jsem se zakřenil a povídám tý hromádce neštěstí: "No co, začnem nověj život - spolu!"

HANKA /1986/

Tak to letos vyšlo na jihočechy. Co? No přece celostátní výstava tramských řezbářů. V pořadí již 21. ročník. Podnik s neotřelým klišé, kde je vždy co k vidění. Setkání kamarádů, kteří svými rukama vytvářejí předměty, které ti pohladí duši. Desítky předmětů nad nimiž až přechází zrak, vhodně naaranžované v prostorách staré hospody na Kosovské návsi. Od různých masek, plastik, reliefů, sošek, přes přehršle přívěsků a amuletů až po speciality jako např. hodiny, vázy, zrcadlové rámy, loutky, kazety či čibuky. Celá pestrá směsice snad ani nejde vyjmenovat. Odpoledne plně zážitků zahájil nestor tramských řezbářů a předseda stejnojmenného klubu kamarád Grizzly z Utahu. Mluvené slovo

doprovázely tóny tramských písniček v podání neméně populárních Smolařů. Desítky kamarádů z celé republiky stačilý i zbrousit okolí a navštívit rovněž Dětský den pořádaný v tomtéž termínu osadou Vápenný kanon. Večer byl ve znamení Ykonu, hostitelské osady, která obětavě nabídla své prostory i ruce k dílu, aby se tato akce mohla uskutečnit. V malebném a romantickém prostředí Yukonského lomu zahořel táborový oheň, u něhož

kamarádi vydrželi hrát a zpívat až do časných ranních hodin. Počasí, zpočátku zlobící přehánkami, se rovněž umoudřilo, ba co víc - slunečními paprsky podbarvilo celou tu nádheru. A kdo všechno svými díly k tomuto červenovému weekendu přispěl?

Mir. Assinger - MYŠÁK - Hvězda Severu
dr. Jar. Danda - HVÍZDAVÉ DAN - Hradec Králové
Vlad. Daňková - TETA - T.O. Tažní ptáci - Pardubice
Karel Faltys - ŽRČOUT - T.O. Kamarádi Stříbrné řeky
Vašek Fliegel - GRIZZLY - T.O. Utah - Praha
Vlad. Fidler - FIDO - Roudnice n- Labem
Vlad. Fliegel - FRIGO - T.O. Utah - Praha
Olda Gross - TESÁK - T.O. Trappers - Teplice
Petr Havlíček - OSTRÝ PŮTE - T.O. Koyokuk - Mikulášovice
Olda Jenka - ŠARKÁN - Police n. Moravě

Vlastimil Kačer	- BURAB	- Smrčina ranch - Náchod
Ant. Kapek	- DLÁTKO	- Teplice
Igor Karuk	- SAMOTÁŘ	- Mladá Boleslav
Jak Kmínek	- FREDÁK	- Falbron camp - Litomyšl
Láda Kubata	- DĚDA	- Vetešárna camp - Žumberk
Petr Kysela	- HEJKL	- Heykels ranch - Police n. Metují
Jarda Leksa	- PEKLO	- Chrást u Chrušimi
Milan Malý	- PILCUS	- Peklo - Pardubice
Áda Mantel	- KANAŠAN	- Teplice n. Moravě
M. Martinovský	- FIKI	- Praha
H. Paleček	- Palec	- Thumbs camp - Nový Bydžov
Josef Porde	- KLIMENT	- T.O. Ohře - Roudnice n. Labem
Boh. Růhrich	- BĚDA	- T.O. Komáři - Plzeň
Emil Soukup	- ESO	- Brabčárna - Bývalých - Praha
Ruda Šafrata	- RUDA	- T.O. Tuláci jihu - Č. Budějovice
V. Šárka	- JOE DRN	- T.O. Osamělá hvězda - Loučky
Frant. Šerý	- KLERANZ	- Plzeň
Jarda Šusta	- KOVÁŘ	- T.O. Gingko - K. Vary
Mila Švec	- BAŤA	- Skalice u České Lípy
Jiří Václavík	- ROLF	- T.O. Severní Karolína - camp Hiawatha
Martín Valuš	- KONDOR	- Opava
Karel Voda	- MÁK	- Praha
Ivo Hais	- UČENÍ KŮŇ	- T.O. Údolí oddechu
Franta Brůžek		- T.O. Údolí kamarádů

TRAMPY, OSADY, PÍSNIČKY

Je název výstavy, kterou po pět měsíců hostily prostory Strakonického hradu. Vernisáž zahajovaly písničky Blanice a Smolařů a pak už jste mohli jen vejrat. Takže račte vstoupit do výstavních prostor. Na vlajkovém stožáru je zavěšeno asi třicet osadních vlajek a pod ním kolekce fotografií posledních 30. let trampingu. Starými tisky přispěli zejména Pepík "Řešetlák" Bláha a Jana "Vichřice" Langová z T.O. Hurikán. Jsou tu i trampské samizdaty z normalizace. Ve všech bočních vitrinách se to hemží trampskými písničkovými sborníky. V další místnosti můžete nahlédnout do života trampských osad v podobě osadních kronik T.O. Zlatá Růže a T.O. Černý Šup. Pestrá dokumentací se prezentují strakonické osady Soví Údolí, Měsíční Údolí, Táhne to tady, Poustevník /Netolice/, Černý Havran /Protivín/ aj. Unikátní totem z T.O. Kříž, masky a dřevořezby vystavuje Jindra Tesák Gross z Teplic n. Metují, humor má na svědomí Standa Johnki Galásek z Havířovských Vampirs. Další místnosti vévodí vitrina s usárnou nezapomenutelného trampa "generála Jerryho Packarda Krska", umučeného v Osvětlení. Stěhu zdobí indiáni kmene Dakota, provedení na dřevě a v kůži trampskou malíčkou Helén Polcarovou z T.O. Trampico Praha. Do bohatých kolekcí placek, camrátok, přívěsků, fotek, zvadel, novoročenek a cancáků přispěli Budějovičtí T.O. Zlatá Kotva, Tuláci Jihu, Jižní Stopa, Dawson a Delfín. Zastoupeny jsou i exilové osady - obrazovou dokumentací jejich zemských i mezikontinentálních potlachů, které dodal Bílý Pedro Štván z seniors Clubu Praha. Takže kdo viděl a nezaváhal neprohloupil.

STALO SE NA OSADÁCH - I JINDE

- Na Mac Georg Ranchi proběhl další ročník tradičního Music weekndu za účasti téměř již stabilizovaného okruhu kamarádů. Tradičně špatné počasí nikoho nezaskočilo a tak Mekoeho trempovna prodělala zatěžkávací zkoušku s výborným výsledkem. Kdyby to tak šlo i napřesrok...
- DDT - Den Dětského Trempingu pořádala T.O. Satan na svém claimu, který hostil 95 kamarádů a jejich ratolestí. Odpoledne plné her zpestřené o jízdu na koních / společně s honáky Čerínského ranče/završil večerní táborák, kde k dobré pohodě hrálo Duo Blanice i jak se kdo namanul.
- První prázdninový týden zahořel 20. výroční oheň T.O. Blanice v "Kravím údolí" nedaleko osadního ranče. Ani stáda zmateného skotu nezabránila Duu Červánek, Tuláku Charliemu, Padouchům, Příboji, Maťák Duu, Zelenému Kruhu a mnohým dalším přijít s pestrou kyticí písniček, které se měsíční nocí nesly až do rána. Romantickým údolím, vyšňořeném osadními vlajkami a indiánskými stany jsme tak vstoupili do náruče prázdnin....
- T.O. Jižní řeka slavila narozeniny svých osadníků. Pečené vepřové s potokem "pěnivého" nutkalo mnohé mlsouny narychlo přikvačit s gratulací.
- Ve zcela jiném duchu proběhly oslavy 33. "vyskytnutí se" kamarádů z T.O. Satan. O jejich heroickém výkonu budou vyprávěti legendy...
- T.O. Vápenný Kaňon oslavila mohutným potlachem 60. výročí svého trvání. Mnoho štěstí do let příštích.
- Pište, pište, pište - na další zprávy o regionálním dění netrpělivě čekáme. Kdo můžete jakým-koliv způsobem přispěti a pomoci / např. sehnáním papíru, obálek A4, rozmnožovacích blan ap./, kontaktujte se dle adres. Další číslo vyjde pravděpodobně až v novém roce. Záleží na vašich ohlasech.

A H O J